

Arrest

nr. 55 190 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LANDUYT, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 juli 2005 en heeft zich op 19 juli 2005 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 20 december 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 11.847 van 27 mei 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd.

1.2. Verzoeker verbleef van 25 januari 2009 tot juli 2009 in Nederland waar hij onder een andere naam een asielaanvraag indiende. België werd verantwoordelijk geacht voor de behandeling van deze asielaanvraag en verzoeker werd naar België werd teruggeleid.

1.3. Verzoeker verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 22 september 2009. Op 6 oktober 2009 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende weigering van inoverwegingname.

1.4. Verzoeker verklaarde zich een derde keer vluchteling op 3 november 2009.

1.5. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 november 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 augustus 2010.

1.6. Op 24 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 september 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Teheran. Op 19 juli 2005 vroeg u een eerste keer asiel in België. Op 21 december 2007 weigerde het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus en het subsidair beschermingsstatuut toe te kennen. U ging in beroep en op 27 mei 2008 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens een weigeringsbeslissing. In het kader van uw eerste asielaanvraag beweerde u Iran verlaten te hebben nadat uw vriend Ali Rastegari bij de krant Eghbal was gearresteerd. Op 27.3.1384 (17 juni 2005) stond u tijdens de presidentsverkiezingen in voor de inspectie. Tijdens de verkiezingen werd er gefraudeerd en u filmde dit. De beelden die u had gemaakt, had u overgemaakt aan Ali, waarop hij enkele dagen later werd gearresteerd. Op 22 september 2009 diende u een tweede asielaanvraag in waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 oktober 2009 weigerde uw asielaanvraag in overweging te nemen. Op 3 november 2009 diende u een derde asielaanvraag in. In het kader van uw derde asielaanvraag bevestigde u uw verklaringen afgelegd bij uw vorige asielaanvragen en stelt u sinds uw eerste asielaanvraag niet meer naar Iran te zijn teruggekeerd. Van 25 januari 2009 tot juli 2009 verbleef u in Nederland waar u, uit schrik naar België terug te worden gestuurd, onder de naam "Seyrafian Mohemad Jafar" asiel vroeg. Aangezien België verantwoordelijk werd geacht voor het behandelen van uw asielaanvraag, werd u alsnog naar België teruggeleid. U vroeg voor de derde keer asiel aan omdat u, zoals gevraagd bij uw vorige asielaanvragen, uw shenasnameh kon voorleggen. U verkreeg deze in België via een vriend die uw shenasnameh bij een notaris in Iran is gaan afhalen. Verder verklaarde u psychische problemen te hebben. Deze zouden worden veroorzaakt door het feit dat u tijdens de Iran-Irak oorlog in 1365 (1987) gewond raakte aan uw been en door uw onzekere situatie in België. U heeft stress, paniekaanvallen, nachtmerries en het gevoel gevolgd te worden. U ging hiervoor op aanraden van de martelarenbond in Iran gedurende jaren maandelijks naar dr. A.(...) F.(...), een psychiater werkzaam voor de overheid. U kreeg medicatie van uw psychiater en na een tijdje werd u beter. U raakte echter verslaafd aan morfine. U ging ten rade bij drie privé-artsen en die zeiden dat dr. A.(...) F.(...) de juiste behandeling had voorgeschreven. U werd tevens 18 keer aan uw been geopereerd. Omwille van uw verwondingen aan uw been, had u een aangepaste schoen nodig. In Iran werd deze voor u niet gemaakt. Toen u vroeg waarom niet, werd u gezegd dat later te zullen regelen. In België gaat u voor uw gezondheidsproblemen naar een huisarts, een kinesist, een psycholoog en een assistent-psycholoog. U legt meerdere kaartjes neer waarop uw afspraken met deze artsen genoteerd staan. Verder legde u een kaart voor waarop uw medicatie staat genoteerd en twee Belgische medische attesten voor waaruit blijkt dat u paniekaanvallen heeft en hiervoor naar een arts gaat.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing nam omdat er niet het minste geloof kon gehecht worden aan uw asielrelaas en de door u aangehaalde reisweg. In het kader van uw derde asielaanvraag heeft u geen nieuwe elementen of documenten aangebracht die een ander licht zouden kunnen werpen op de toenmalige appreciatie van het Commissariaat-generaal, integendeel. In het kader van uw derde asielaanvraag stelde u dat een vriend uw shenasnameh ging halen bij een notaris in Iran.

Uw shenasnameh lag sinds een drie à viertal maanden voor uw vertrek naar België in juli 2005 bij de notaris omdat u auto-documenten op uw naam wou laten zetten (CGVS, dd. 12.8.2010, p.3-4). Bij uw eerste asielaanvraag stelde u echter niet zeker te weten waar uw shenasnameh lag. Het document lag in het huis dat u van uw moeder heeft geërfd en u wist niet hoe de situatie sindsdien in Teheran was geëvolueerd (CGVS, dd.12.11.2007,p.2). Het voorleggen van uw shenasnameh verandert bovendien niets aan de vaststelling gedaan tijdens uw eerste asielaanvraag dat uw verklaringen omtrent de arrestatie van uw vriend Ali op de redactie van de krant Eghbal (wat de kern van uw asielrelaas uitmaakte) niet stroken met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Wat betreft uw psychische (stress, paniekaanvallen, nachtmerries en het gevoel gevolgd te worden) en somatische klachten (verwond aan uw been) dient vooreerst vastgesteld te worden dat u voor deze gezondheidsproblemen in Iran behandeld werd. Zo werd u 18 keer aan uw been geopereerd en ging u gedurende jaren maandelijks naar een psychiater die u medicatie voorschreef (CGVS, dd. 12.8.2010, p.5). De drie privé-artsen waar u eveneens naartoe ging stelden bovendien dat uw psychiater u de juiste behandeling had voorgesteld (CGVS, dd. 12.8.2010, p.6). U verklaarde trouwens dat uw echte problemen niet uw gezondheidsproblemen zijn (CGVS, dd. 12.8.2010, p.8). In het kader van uw eerste asielaanvraag stelde u bovendien van de voordelen te genieten in Iran omdat u oorlogsinvalides was, zo werd u een job bij de overheid aangeboden (CGVS, dd.12.11.2007, p.7). Verder dient opgemerkt te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. De psychische problemen welke u kent als gevolg van uw onzekere situatie in België vallen evenmin onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder die van de subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde medische attesten, de kaartjes met afspraken bij verschillende artsen in België en de kaart met uw medicatie op zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw behandeling in België staat immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat dient vastgesteld te worden dat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker betwist dat hij niet wist waar zijn shenasnameh lag en stelt dat hij psychische problemen kent, veroorzaakt door zijn verwonding aan zijn been tijdens de Iran-Irak oorlog en zijn onzekere situatie in België, zodat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat zijn psychische problemen louter zouden gerelateerd zijn aan zijn toestand in België.

Aan het verzoekschrift worden de nota's van verzoekers advocaat van het gehoor op het Commissariaat-generaal toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers huidige asielaanvraag verworpen omdat (i) hij incoherente verklaringen aflegde over de locatie van zijn shenasnameh en het voorleggen van zijn shenasnameh niets verandert aan de gedane vaststellingen in het kader van zijn eerste asielaanvraag, en (ii) zijn medische problemen ten gevolge van de gebeurtenissen in Iran én in België op zich geen verband houden met de criteria van de vluchtelingenconventie, noch met die van de subsidiaire bescherming. Derhalve blijken de motieven uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing.

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke

elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker een eerste asielaanvraag indiende uit vrees voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten nadat hij in het kader van zijn werk frauduleuze praktijken bij de verkiezingen had gefilmd en deze beelden aan een journalist had gegeven. Zijn asielaanvraag werd door de commissaris-generaal geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan het opgediste relaas. In beroep tegen deze beslissing werden bij arrest nr. 11 847 van 27 mei 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. In voornoemd arrest wordt overwogen dat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers illegale vertrek uit Iran, (ii) hij nagelaten heeft documenten aan te brengen die zijn identiteit, zijn werk als ambtenaar bij het ministerie van Binnenlandse Zaken of zijn beweerdde problemen kunnen staven, en (iii) zijn verklaringen over zijn rechtstreekse vluchtaanleiding, met name de arrestatie van de journalist A. naar aanleiding van de inval van de Iraanse autoriteiten op de redactie van de krant, niet stroken met de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat er niemand werd gearresteerd. Verzoekers tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn eerdere asielaanvragen uitgeput en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van de derde asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot zijn eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen.

Thans voert verzoeker aan zich nog steeds te beroepen op de elementen die hij reeds in het kader van zijn eerdere asielaanvragen aanhaalde en bijkomend verklaart hij psychologische problemen te hebben ten gevolge van zijn verwondingen opgelopen in de Iran-Irak oorlog in 1987 en de onzekere situatie in België. Ter staving van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: zijn shenasnameh (fotokopie), meerdere afspraakkaartjes van artsen, een medicatiekaart en twee medische attesten omtrent zijn paniekaanvallen.

2.5. Uit het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch in casu kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om de motieven te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot de algemene bewering dat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft aannemelijk gemaakt, en beperkt zich verder tot het tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert, heeft hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag wel degelijk verklaard niet te weten waar zijn shenasnameh lag (*"Waar is shenasnameh? Ik weet het niet, het lag in het huis dat ik geërfd heb van mijn moeder en ik weet niet hoe de toestand is nu in Teheran"* (1^e AA, CGVS, gehoor, p. 2)). Hoe dan ook, verzoeker gaat eraan voorbij dat zijn shenasnameh slechts als bewijs van zijn identiteit kan dienen, niets meer en niets minder, en derhalve geen enkele indicatie is voor de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten, die reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag als ongeloofwaardig werden bestempeld. Immers, in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd reeds gesteld dat hij geen enkel document neerlegde ter staving van zijn functie bij het ministerie van Binnenlandse Zaken en zijn problemen, en zijn verklaringen over de arrestatie van de journalist A. niet stroken met de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, vaststellingen die door de loutere neerlegging van een shenasnameh niet kunnen worden ontkracht. De vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas blijft derhalve overeind.

De Raad dient verder vast te stellen dat verzoeker met zijn kritiek dat *"het CGVS (...) ten onrechte (stelt) dat deze problemen (...) louter (zouden) gerelateerd zijn aan zijn toestand in België, daar waar hij verklaarde dat deze zowel door de situatie in Iran en in België worden veroorzaakt."*, voorbijgaat aan de

motieven van de bestreden beslissing. Immers, de commissaris-generaal overweegt dat zijn psychische en somatische klachten ten gevolge van de oorlog, waarvoor hij overigens behandeld werd en naar aanleiding waarvan hem een job bij de overheid werd aangeboden, medische problemen betreffen die op zich geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en dat zijn psychische problemen ten gevolge van zijn onzekere situatie in België evenmin vallen onder de criteria van het vluchtelingenverdrag of de definitie van de subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal voegt hier terecht aan toe dat verzoeker *“voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf (dient) te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”*. Deze motieven worden door verzoeker niet weerlegd zodat deze door de Raad worden hernomen.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.7. Ofschoon het de taak van de verzoeker is om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van zijn medische problematiek een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.8. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het aangevoerde middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS